

A woman with dark hair and red lipstick is the central figure. She is wearing a red, strapless, sequined dress. Her right hand is raised to her forehead, and her left hand holds a red apple. The background is a lush green field with various colorful flowers. The overall lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

Dominika Würll

BEZMOCNÁ

MARENČIN PT

Dominika Würll

BEZMOCNÁ

MARENČIN PT

© Dominika Würll, 2015, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2015, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
950. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-0977-5 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0978-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0979-9 (ePub)

PROLÓG

Mala som spotené dlane a sucho v krku. Taký pocit som síce dobre poznala, ale tento bol trochu iný. Povedala by som, že horší. Doslovné zúfalstvo, ktoré sa snaží predrať von. Môže to dopadnúť akokoľvek, no pre mňa už niet cesty späť.

Moje kroky viedli k budove s nápisom *Detský domov*. Privítal ma smiech a krik detí, ktoré sa práve hrali na ihrisku. Závidela som im, aj keď podľa niektorých nebolo čo im závidieť.

Podľa mňa bolo, tá bezstarostnosť a detská logika, s akou ku všetkému pristupujú, bola nádherná a dojemná. Keďže sú malé, tak si ani nepamätajú, že tu boli odložené či vyňaté z rodín.

Alebo áno?

Cítia, že boli nechcené a nik o ne nejavil záujem?

Ak áno, tak mínus bod pre mňa. A tak sa k tým mínus milión pridá ešte jeden.

Už len niekoľko krokov a som v celi svojej cesty. Na tento deň som sa pripravovala veľmi dlho a ešte dlhšie som si v hlave prehrávala rozhovor, ako začnem, alebo ako budem reagovať. Či budem plakať, alebo bude plakať ona.

Je to pre mňa ťažké – čo povedať dieťaťu, ktoré ste pred rokom a pol odložili do decáku, že bolo pre vás

niečo ako parazit, ktorého ste sa chceli čím skôr zbaviť? No super, tak to vás istotne prijme s otvorenou náručou.

Uf, tak už som tu.

Zvoním a čakám.

Jeden, dva, tri, štyri nekonečne dlhé sekundy.

„Áno, prosím,“ ozve sa ženský hlas.

„Dobrý deň, som ohlásená u pani Radekovej.“

„Vaše meno?“

„Dolonská.“

„Moment.“

Dosť prísne kritériá, keď si to všetko musia overiť.

„Nech sa páči, po schodoch doprava, posledné dvere.“

Zvončekom mi otvorila dvere, poriadne som sa do nich zaprela a vošla. Privítal ma príjemný chládok a divný pach, skoro ako nemocničný.

Savo.

Nič iné mi nenapadá, pamätám si, ako ho moja mama používala skoro na všetko. To bol smrad.

Vyšla som po schodoch, zabočila doprava a šla na koniec chodby. Boli tam veľké drevené dvere a na nich nápis *Vlastimila Radeková, riaditeľka*.

Váhavo som zaklopala a čakala na pozvanie dnu. Moje dlane dosiahli najvyšší stupeň potenia. Katastrofa, ako si s ňou podám ruku?

„Ďalej, prosím.“ Váhavo som vstúpila do miestnosti, v ústrety mi vyšla chudučká pani s milým úsmevom. „Som rada, že ste dodržali slovo prišli.“

„Ďakujem,“ prijala som jej podávanú ruku a sadla si.

„Určite ste nervózna a ani sa vám nečudujem, ale niekde musíme začať a určite vás neprekvapí, že to vôbec nebude ľahké. Síce sa na vás usmievam, ale nebudem mať s vami zľutovania, mne ide predovšetkým o šťastie dieťaťa, a preto nebudem veľmi zhovievavá.“

Skvelé, nervozita ma hneď prešla.

„Viem veľmi dobre, za akých okolností tu bola malá Beátka, povedzme to slušne, odložená, ale ani to neospravedľňuje vaše počínanie.“ Chcela som ju prerušiť, neprišla som tu na kázeň, ale zastavila môj nádych rukou. „Nesúdím vás, len chcem, aby ste pochopili, že ste na ňu stratili nárok a má právo na skvelý život a ja budem skúmať, či jej ho vy môžete dať. V papieroch ste stále zapísaná ako jej matka, ale nie ako poručník. Počas našich telefonátov ste mi vraveli, že chcete Beátku späť, prečítala som si aj vašu žiadosť a k tomu priložené dokumenty, ešte to stále platí?“

„Áno, chcela by som to.“

„Tak sa musíte veľmi snažiť, verte mi, nestaviam sa medzi vás, len sa snažím o to, aby Beátka bola šťastná. Viete, že mala šancu na novú rodinu, ale vy ste sa rozhodli vziať si ju k sebe, budem sa vám snažiť pomáhať, ale ona je prvoradá.“

No, veľmi som jej neverila, ale keď sa na mňa znova usmiala, tak sa vo mne usalašil zvláštny

pokoj. Prehrabovala sa v nejakých papieroch a ja som mala čas sa tu porozhliadnuť. Dost' ma udivilo, že na stenách nemá svoje ocenenia a odporúčania, možno ich ani nevlastnila, neviem, ale mala tam kresby detí, niektoré s venovaním, niektoré bez. Bolo to milé, asi ju mali rady.

„Tak, podrobne som si preštudovala váš spis a aj vašu žiadosť, nevidím tam žiadnu prekážku, pracujete na polovičný úväzok, pekný trojizbový byt a žiadny záznam v registri trestov, to je hlavné. A ako vidím, aj čerstvo vydatá. Manžel vie o malej?“

„Áno a plne ma v tom podporuje.“

„Tak to je dobre. Vo dvojici, alebo teraz už v trojici, sa to tiahne lepšie. Toto bolo to najľahšie, teraz nasleduje stretnutie. Pripravená?“

„Som.“ Vôbec som nebola.

„Beátka je milá, tichá a rýchlo sa naviaže na hociktorú osobu, ktorá je k nej dobrá. Takýto „defekt“ majú skoro všetky deti z detského domova, ktoré sú tu od malička. Vôbec nebude vedieť, kto ste, ale nemusíte sa báť, ak k nej budete milá, obľúbi si vás. Je ešte maličká, veď má len rok a pol, a preto tento život berie ako samozrejmosť, nič lepšie nepozná, keďže ste nesúhlasili s jej adopciou.“

Tu ma už premohli výčitky.

„Áno, nesúhlasila, lebo moja mama si ju chcela vziať k sebe a takto som jej tým chcela zabrániť.“

„A tak ste zabránili aj tomu, aby mala lepší život, no vidím, že teraz sa to snažíte napraviť, tak vám

budem držať prsty, aby ste našli k sebe cestu, aj keď to nebude ružové.“

Prikývla som, že rozumiem, aj keď som ju skoro vôbec nepočúvala. Strach sa naplno prejavil. Už som to viac nemohla vydržať.

„Akej farby má pleť?“

Riaditeľka sa na mňa prekvapene zadívala.

„Záleží na tom?“

„Ani nie, len... len chcem byť pripravená...“

„A na čo?“

„Ja neviem, vy to nechápete a ani nepochopíte. Bolo to pre mňa ťažké a aj teraz je, prežívala som nočnú moru, stále som sa k nej vracala, v spánku aj za bieleho dňa, počula som ju plakať, aj keď som ju nemala pri sebe,“ hlas sa mi zlomil.

„Chápem vás, možno ešte lepšie než vy seba, lebo som sa s takými prípadmi za tie roky už stretla. Lenže vy musíte pochopiť jedno. Či vás len trápia výčitky svedomia, alebo chcete do svojho života priniesť človečika, o ktorého sa treba starať a ktorý bude potrebovať vašu lásku. Zodpovedajte si v hlave túto otázku a potom sa môžeme, ale aj nemusíme za Beátkou vybrať.“

Postavila sa a šla.

Keďže som v tom ja mala jasno už dávno, bez váhania som ju nasledovala.

Prešli sme sotva pár krokov a zastali pred inými dvermi.

„Je tam a čaká na vás, vojdite.“

Ruka sa mi triasla, zhlboka som sa nadýchla, chytila kľučku a otvorila dvere. Na zemi sedelo dievčatko a hralo sa s hračkami. Bolo krásne, skoro také, aké som si ho predstavovala, tmavé kučeravé vlásky, drobné rúčky a malo bielu pleť, aj keď teraz už na tom vôbec nezáležalo.

1. KAPITOLA

Pred tromi rokmi

Nikdy by som si nebola predstavila, že svoju osemnástku oslávim takto. V podradnom podniku nie druhej, ale minimálne deviatej triedy. Lenže nemala som veľmi na výber. Potrebovala som peniaze, a tak som prijala prvú brigádu, aká sa mi naskytla. Je začiatok prázdnin a ja mám pred posledným ročníkom obchodnej akadémie. Nemohla som sa spoliehať na mamu, že mi dá vreckové, aj keď by to rada spravila, ale ja by som si nevzala, lebo by som vedela, že by mi dávala z posledného. Pred pol rokom prišla o prácu a žili sme len z podpory, podobne ako polovica Slovenska. A ešte z vdovského a sirotského. Oco umrel, keď som bola malá, skoro vôbec si na neho nepamätám. Mama o ňom vravela všelijako, podľa fotiek bol fešák, ale povahu som z fotiek veľmi nevyčítala.

„Dve borovičky a dve pívá,“ prebrala som sa z myšlienok.

„Hneď to bude.“

Dúfam, že bol aspoň o trochu lepší ako títo ožrani, čo sem každý deň chodili.

Hoci, nie všetci boli ožrani, boli aj takí, čo sa tu zastavili len tak, kvôli smädu, alebo zabľúdili, tých bolo

viac. Ostatní boli zúfanci, utápajúci sa v alkohole, no čím tu bolo tých zúfalcov viac, tým aj moja peňaženka bola plnšia.

„A čo tak k tomu pridať aj dve pusy?“ ozvalo sa od stola, pri ktorom si objednali.

„Môžeš snívať.“

„Hm, maličká sa hrá na nedostupnú.“

„Omyl, maličká je nedostupná.“

Neviem, či si vôbec zvyknem na takéto narážky. Našťastie to bude len na dva mesiace, potom, dúfam, zmaturujem a smer šíri svet. Tešila som sa, ako usku- točným svojej plány. Odísť na Cyprus a tam sa zamest- nať, budem robiť hocičo, v rámci svojej počestnosti, a budem žiť skvelý život. More, pláž a hlavne dobrý zárobok. Mám to naplánované už tri roky – a toľko si aj šetrím, plus to, čo dostanem z poisťky teraz, v osemnástke – spolu s Mimou, mojou kamoškou.

Nechcem tu nechať mamu, ale nebude úplne sama. Má ešte mamu, moju babku, o ktorú sa treba starať, pri nej sa bude cítiť užitočná. Ja chcem žiť. A to naplno. Občas ma trápili jej smutné oči, nechcela, aby som odchádzala.

„Nájdeš si tam nejakého, takého tmavého a zálet- ného, mňa tu necháš a ja nebudem vidieť ani svoje vnúčatá,“ nariekala.

„Mama, o to sa ty neboj. Deti plánujem až po tridsiatke, chcem si užiť svoj život. Som mladá, tak prečo si to skaziť.“

„Ja som ťa mala mladá a žijem. Dokonca to bolo to

najlepšie, čo sa mi mohlo stať. V dnešnej dobe ženy rodia po tridsiatke a niekedy aj neskôr, a potom sa čudujú, že deťom nestačia a sú unavené.“

„To bolo niekedy, ženy rodili mladé, lebo nemali ambície.“

„Mali, len stáli nohami pevne na zemi a dokázali sa uspokojiť aj s tým málom.“

„Ale ja sa uspokojiť nechcem, nebudem puťka domáca.“

Mama nado mnou len pokrútila hlavou.

Takto sa končila každá naša konverzácia. Nevedela ma pochopiť, ale ani mi nebránila a bola som jej za to vďačná, lebo by som odišla aj tak. Slovensko je strašný zapadákov, chcela som niečo viac, ako žiť len od výplaty k výplate.

Zadívala som sa na mobil. O päť minút desať. Konečne, o chvíľu končím. Je štvrtok a zajtra mám voľno, lebo by sa patrilo tie moje narodky osláviť poriadne.

Počkám na šéfa, príde to tu zavrieť a potom si to namierim domov. Rýchla sprcha a šup do postele, aby som sa pripravila na zajtrašný záťah.

„Leni, je to podľa teba normálne, že sú na svete ženy, ktoré sú schopné vysoliť kopec peňazí za liposukciu či plastiku?“

„Čo sa čuduješ, keby som mala prachy, hneď niečo spravím so svojou postavou,“ žmurkla som na Mimú.

„Nie si normálna, máš peknú postavu.“

„Určite, jej hruškovitý tvar každému vybijie oči.“

„Netrep.“

„Netrepem.“

„Ok, nemá zmysel sa s tebou hádať, lebo aj tak prehráš.“

„Keď myslíš,“ nechala som ju v tom.

Navliekala som si na seba bledomodré džínsy a čierne čipkované tričko. Na nohy čierne balerínky.

„Nízke topánky?“ čudovala sa Mima.

„Idem tancovať a nie na luxusnú večeru,“ zasmiala som sa.

„Ak sa k tomu dostaneme.“

„Prečo? Nemali by sme sa?“

„No vieš, keď tam bude Robo, tak sa veľa nenatancujem.“

„Robo? Pust' ho z hlavy, je to idiot a vôbec si nezaslúži ani jedinú tvoju myšlienku.“

„Viem, a môžem za to, že práve takí grázli ma priťahujú?“ zatvárila sa tragicky a hodila sa na posteľ.

„Môžeš, mala by si z mozgu vyslať signál do srdca, že lotrom vstup zakázaný. A vstávaj, ideme, som hotová.“

„Konečne. Trvalo ti to celú večnosť.“

„Tak to určite. Pätnásť minút.“

„Hm, tak to bol rekord,“ zasmiala sa.

Vyšli sme z izby.

„Lenka?“ zastavil ma mamin hlas z kuchyne.

Vzdychla som si.

„Áno?“

„Zajtra si nerob plány, chystám pre teba oslavu, ty, ja a babka. Pečiem ti aj tortu,“ ukázala na neporiadok v kuchyni.

Vyzerala nadšene, ja som nemala chuť na žiadnu oslavu v kruhu rodiny, ale videla som, ako jej na tom záleží a nechcela som ju sklamať.

„Dobre, mami, teším sa,“ dokonca sa mi podarilo vyčarovať aj skoro pravdivý úsmev.

Usmiala sa aj ona, fajn.

„Tak idem. Vrátim sa... vrátim. Ahoj.“

Na chodbe sa na mňa Mima zadívala.

„Ty máš super mamu, moja mi na osemnástku kúpila tričko, ktoré mi vôbec nesesedelo, do obálky dala peniaze a povedala, že nebudeme robiť žiadne emotívne oslavy, nech si vyjdem s kamoškami.“

„Aj ja by som to tak chcela.“

„No ja som o tú emotívnu oslavu stála, lebo by mi konečne dokázala, že jej na mne záleží. Takto som len dieťa, ďalší zaškrtnutý bod v programe, ktorý bol na pláne.“

Nechápala som to. Čo by som ja dala za to, keby sa moja mama do mňa toľko nestarala.

Mima bola tiež jedináčik, ale mala oboch rodičov, veľa peňazí a, ako vravela, málo lásky. Ja by som brala menej lásky a viac peňazí, nie veľa, len o trochu viac. Som asi veľmi nevďačná, ale snažím sa to skrývať, vždy som to dusila v sebe a nikdy nedávala najavo, natolko som mala svoju mamu rada.

„Tak to ma asi sekne!“

Zastavila som, lebo ma Mima chytila za ruku.

„Čo je?“ nechápala som.

„Robo.“

„Robo? A kde?“ snažila som sa ho nájsť pohľadom.

Boli sme ešte pred naším panelákom a šli sme smerom do mesta, čo by tu robil.

„Tam,“ ukázala prstom vľavo.

Ajajaj.

Bol tam. A nie sám, ale s Evou. Mojou sexi susedou, nevyzeralo to, že by sa rozprávali, skôr menili sliny za sliny, mali „koštovku“.

„Poď,“ ťahala som ju preč.

„Ten hajzel!“

„A čuduješ sa?“

„Ani nie, len som sklamaná, myslela som si, že to so mnou už konečne myslí vážne.“

„Mima, preber sa, on to nikdy s nikým nebude myslieť vážne. Sekne sa až vtedy, keď sa sám zalúbi a niekto mu zlomí jeho srdce, vtedy sa preberie k životu.“

Niečo si pre seba zamrmlala.

„Pozri, oslavujeme moje narodky, tak mi nekaz náladu, budeme sa baviť, áno?“

„Dobre, veď, ako vravíš, je to hajzel a nezaslúži si ani jednu moju myšlienku.“

„Presne tak.“

Ruka v ruke sme si to namierili do mesta. Cesta nám zbehla rýchlo, keďže som bývala neďaleko

centra. Bolo príjemne teplo a pofukoval teplý vánok. Namierili sme si to do nášho obľúbeného podniku.

„Dobrý večer, čo vám prinesiem?“ usmial sa čašník, ktorý nás obsluhoval. Asi bol nový, nikdy predtým som ho tam nevidela.

„Dve vodky a dvakrát spríte,“ prebehla som Mímu.

„Idete na to zhurta, kočky. Niečo oslavujete?“

„Áno, to, že nepotrebujeme chalanov,“ zaškerila som sa.

„Au, to bolelo,“ vzal od nás menu a odišiel.

„Hm, tak vidím, že dnes to poriadne roztočíme.“

„Potrebujem vypnúť, nemyslieť, nevnímať a len tak prežiť túto noc. Celý čas driem, učím sa, aby som mohla vypadnúť a beriem ohľad na moju mamu, dávam si pozor na každé slovo, aby som ju neranila, potrebujem reštart. Dnešná noc je na to ako stvorená, užijem si a zajtra budem pokračovať v tom, čo som robila doteraz.“

„Tak to sa mi páči.“

Míma sa usmiala a vytiahla cigarety.

„Dáš si?“

„Dnes neodmietnem nič.“

Jednu som si vzala a pripálila som si. Hneď sa mi zatočila hlava, nefajčila som, len niekedy, príležitostne.

„Nech sa páči, dámy,“ čašník sa vrátil s naším pitím.

Keď som sa na neho lepšie pozrela – bol pekný.

Čierne vlasy, vysoký, žiadny atlét, no nebol ani tintítko, taký priemer, ale úsmev mal nádherný, to sa musí uznať.

„Ďakujeme, to bolo rýchle, na chlapa.“

„A to poďakovanie bolo milé, na ženu,“ vrátil mi to.

„Jedna nula pre teba,“ usmiala som sa.

„Čo to bolo?“ spýtala sa Mima, keď čašník odchádzal.

„Nič, čo by bolo?“ nechápala som.

„Jasné. Veď tebe sa páči. Konečne vidím, že ani ty nemáš srdce z ľadu.“

„Nepopieram, je pekný, no zblázniť sa preňho nezbláznim.“ Vzala som pohár s vodkou do ruky. „Tak, na dnešný večer.“

„Na teba.“ Pripili sme si.

Celým mojím telom prebehla príjemná triaška a hneď sa mi dýchalo lepšie.

„Ozaj, bola by som zabudla,“ Mima sa hrabala v kabelke a po chvíli vytiahla škatuľku, „to je pre teba,“ podávala mi ju.

Vzala som ju do ruky a rozbalila. Bol v nej parfum Chloe, moja obľúbená, ale pre mňa veľmi drahá značka.

„Ďakujem.“

„Nemáš za čo, som rada, že som ti spravila radosť.“

„To si žiada ďalšie dve vodky,“ zamávala som na nášho čašníka.

Tancovala som ako zmyslov zbavená a snažila sa prekričať hudbu svojimi slovami. Bola som úplne spotená, no bolo mi fajn. Mima sa na mňa usmievala a ja som jej úsmevy vracala, takto som si to predstavovala. Nemyslieť, nevnímať a žiť.

Niečo pred polnocou som sa vybrala na vzduch, Mima ostala dnu, lebo stretla spolužiačku, tak sa zakecali. Ja som vyšla von, aby som si zapálila. Vodky v mojej hlave spôsobili, že mi bolo krásne.

Vytiahla som cigarety, ale nemala som si čím pripáliť. Poobzerala som sa okolo seba a všimla si skupinku chalanov. Fajčili, takže isto budú mať oheň. Vybrala som sa teda k nim.

„Ahojte, nemáte náhodou zapalovač?“

„Ahoj, kočka, náhodou mám,“ vybral ho z vrecka a pripálil mi. Bol sympatický, alebo to robila tá vodka?

„Si tu sama?“

„S kamarátkou,“ potiahla som si a vyfúkla dym.

„Bez priateľa?“

„Som na výsluchu?“

„Nie, len chcem vedieť, akú mám šancu.“

„Päťdesiat na päťdesiat.“

„Takže bez,“ zaškeril sa.

Neodpovedala som.